

четиритѣхъ краища на ханството полетѣха конни тръбачи да възвестятъ волята на бога Тенгри и повелѣята на ханъ Испериха.

Въ сѣщия день ханътъ потегли съ боляритѣ и народа, заедно съ жени и деца, на изтокъ по пѣтя на слънцето. Шествието бѣше великолепно: далеко напредъ вървѣше отборъ дружина отъ конници въ желѣзни брони. Тѣ се движеха прѣснати на групи по седемъ конника и обхващаха широко пространство. Такива групи имаше отстрани и задъ главната войска, на чело на която на черъ жребецъ, облѣченъ съ сребърна броня и златенъ шлемъ съ орлово перо, яздѣше Исперихъ. Задъ него следваха боляри, таркани и боили съ войниците — всички на коне, а най-назадъ женитѣ и децата въ широки кола. Следъ тѣхъ пѣкъ вървѣха стадата съ овцитѣ — много крави, волове и коне.

Всѣки главатаръ на дружинитѣ, които охранява станътъ, носѣше на рамото си по едно младо орле. Когато конницитѣ забележиха по пѣтя чужди селища, или група отъ неприятелски войски, даваха на орлитѣ по кѣсче месо и откачаха сребърнитѣ верижки, съ които ги бѣха превързали. Тогава орлитѣ се издигаха на кръгове надъ войниците. Азъ летѣхъ най-високо и виждахъ всичко. Щомъ зърнѣхъ сигнала, спущахъ се долу и кацахъ на дѣсното Исперихово рамо. Това бѣше белегъ за тревога. Тръбитѣ засвирваха — отъ войската се отдѣляше втора дружина, начело съ нѣкой боиль и политаше следъ менъ по пѣтя, който азъ му показвахъ.

Когато неприятельтъ бѣше събранъ на поголъми групи и имаше нужда отъ нова помощъ